

1916-11-18

SENDER

Anders Pedersen, Augusta Pedersen

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Lille Veum, Brørup

Archive:
Mappe 86 nr. 27

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

Lille Vium 18 novbr.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 27

21
Kære Joakim Skovgaard, jeg sad i sofaen
i mørkeningen og tænkte på din mor
som jo for 60 år siden var meget nær
ved at få sin første fødsel i sine arme.
— Ja — de siger jo at du fylder 60 i dag
jeg var ikke klogere end at du blev det
i fjor — Jeg kan så godt huske din
mor, ti, skønt jeg ikke kan sige stort
derom, så står hun og din far så
klare for mig, så jeg vil nok straks
kende dem, når jeg ser dem igen.

Det er så mærkeligt med hele
den Vartov kreds, for de var vel i
grunden ikke bedre end andre men-
nesker, men der står ligesom en lysning
over dem, og skønt de var så forskellige
så følte det altid at der var noget der
holdt dem sammen, på så stærk og
levende måde, så forskellighederne her
gjorde deres fællesskab rigere, og
det tænker jeg mig altid, kom af at
de hver for sig levede sådant et
godt hjemmeliv og et liv i kammer.

liv, hvor igennem deres sang til
Guds nåde dagligt voksede og vi
de så midt i os det der for dem
var livskilderne, og under Grandtøjs
levende og sandt tale om dem,
der blev Hjærtens fuldt af glæde, så det
lyste af øjnene og lod gennem den dybe
Vastor salmeang.

"Jai det Thor som gik vil o. s. s. Det
var moders gode ord, som os har med
smerte, når hun gik fra Herrens side,
trostet i sit Hjerte, når hun gik fra
Herrens hus, i en salig opvækkelse,
for hun kunde mærke, nådig er den
sterke." - Men vor moders dybe lyt.

Jeg har hørt flere sige, at vel var
Vastor moderatet for den Gr. Salme
sang, men nu lod den ligeså fyldig
i de andre fri, overraskende.

Men når det sige, fælttes der os for
det der var den dybe baggrund
for Vastor-lørdagens sang, som nu gik.

Nu er jeg kommen ind i det, og
nu er jeg rigtig plaget af mig selv, fordi
vi nu begynder med at
præke komedier fordi de er så

lydrike, og så det troende om for
engle vokter, og så sige ham: De sat
hver anden søndag i tide mulmet solen
fjerne og altid mellem skyggene, de
hav og lys mon ørne, Altså dem
glekker mangen gang her mødt i
morgenstunden, vi kede de fulgte
Hjærtets sang, at selve Høne vinder
dem lærte hemlens fugle sang, at
solen er opvanden! -

Men for
stilles af noget af det dybeste i
Kvindes Hjerte, her Grandtøj fælt
gennem sidenne Kvidet som din
mor, Luette Elise Trampe, hans
egen Lide - Meta og mange flere
"Hav for samstille dem med Kvidet
ved graven" fordi har med noget
om deres vande, for de fandt forelevet
og ved i mørke med deres agtelse.

De oplevede en udfriskelse, derfor
blev deres sang så jublende. Jeg tror
vi skal opleve noget mere for vi
kan agtelse som de. Men det fælt
vi med Guds hjælp vel også nok
lov til.

Vi leeti forleden om dine Paradis
billeder og vi har jo ogsaa set flere
af dem, og jeg synes det er ^{gaaet} ^{helt} herligt
at mens den vindtørre professor ^{her} i
universitetet, kniker opium sammen og
siger at "sa langt videnskaben er naet
tilbage, findes der intet spor af Paradis
o. s. v." gives vor Herre dog lov til at
male det ene paradis billede friskere
end det andet. Her er en gl. hjemløs
samlersjæle for tiden. Han er yndelig nok
men der er lige godt sa meget. Kort har
han; saadan sad han for og fortalte om
en Rone fra hans hjemegn, som ellers har vist
at den tid her oppe, men som idag da
de midtes havde sagt, at der var dog ikke
noget sa dejligt i livet som at mindes
sin barndomstid og i siden er det vel mest
med alle mennesker faldet han til.
Se det er da Paradis glemt. Og der
er dog ikke noget som menneske hjertes
hungre og tørste efter en opfyldelse
af, som netop dem. Dine billeder skal
nok svare igen i mange mange, selv
om de ikke selv er sig det bevidst i
øjeblikket, og de indtrykke ^{ganske lidt} kan blive dem
til hjælp til at se ind i livets land
under Guds aindes just. Na Gud ske
lov at der er en vej som verden ikke
kender og al verdens viden ikke
heller kan spore for os.

Jeg tænker I spørger om vi hører noget syd fra? ja, da jeg for gik frem og til bage i sydgangen, hørte jeg mange drøv fra Kanover langt borte i syd vest - men det høres ikke så ofaldent. Vi får mange gode Kærlige hilsener derude fra, men om Tilstandene i det hele, ved vi slet ikke mere end I. Mange om eventyr levede daglig her inde ved grænsen som så eng og så en anden fortæller videre. Tidens skulde to tyske soldater der var bleve gale på deres Kaptajn, for ledet dag tænket sig på ham - ved da de så ham komme, i en flot stillet af til den anden ende af Toldning - troen, gik stramt kørte - og så i vend nord på alt det de kunde.

Lette Kørtes her på anden hånd, og siger jo ikke noget. Men i går fortalte Margrete Kragte her, om en ung Karen som vi også kender, der ~~for~~ ^{fulgte} en fætter, der ikke kunde få pas her hjem, stak over grænsen ude ad Vandrouge til. Vagtporten, en Elsas'ser, havde lovet dem fri gang kl. 5, men da de kom var der en anden, som krævede deres pas og spurgte ^{med hoi} om de vilde over grænsen - nej, nej - det vilde de da ikke, bare besøge en Kone henne i det hus.

Glaseren kom da kl. 5 $\frac{1}{2}$ og da han
havde færd deres fru, var han så
at fløjte uden for husets vindue, og
Karin og Hans kom i en fort over
frugttræshegn og grøfterne. Men
deres forundring da de en helt lille
folkevandring havde, bag gården
og bække. Anskede de op, det var
Svingløse som den tykke vasket lukke
åbne for. I går aftes mellem 9 og 10
skulde Karin så tilbage igen, det var
en skarp blæst og begyndende sne.
Der var en sluffen godt fra det
vildsvin nok er der ude i de marker
- og hvis da Glaseren ikke er der! -

Hans kunde jo fortælle om mange
kendte folk og om føden, som
endnu kom da til hos bonderne
som jo i høj grad har været i at
lyse, syge og bedrøvet. Mellem
kniber det med. Med folks hjælp
er det småt, - bare fra Rødding
kreds er her kommer 150 danske
Karl og Jørgen Rysen om ved
novembertid. Det er snart ingen der

vil derud nu, og det er ikke så ander
ligt, men vi havde da nu den glæde
at en af vore naboers sniger, som er jo
for videnskabeligt, men alligevel havde op
slig stort til at være på Aakos i vinter
- tager derud for at hjælpe dem.

Ja, jeg tror kan lidt til hvedestod
mængde i disse tider, men vi vil gerne
sende jer en god hilsen, for vi tænker
ofte på jer med glæde. Det er meget
af det gode i disse mørke dage, at
vi trænger mere til hverandre, både
som danske og som kristne. Endnu
det nu går så eller med folk. Det er det
alvorlige vi lever i som aldrig før, og
vi som har undtaget sig sig selv over
at folk turde bo og bygge op ad Vind
- noget lignende oplever nu ved at
de den store beglæthed kommer
her længe - her, kan en mile vej
fra dem der sidder i sorg og i nød.
I Sankovs byerne har langt grænser
går det lystigt til med selskaber,
kors, gode pengeforretninger, sørg
og så meget andet. Er der ikke flere

mere alvor i livet med i Vejri nu
siden Krigen? Spurgte jeg de Vejri-
folk som var her igår. Nej, tvært i
mod! —

Nej, nu skal du blive fri for mere,
—ellers var der nok noget fri sagde i
gamle dage som kunde passe
her.

Kærlig hilsen til eder to og
til eders store børn og den lille.

Det var rart vi fik set lidt til
hende i sommer.

eders gamle

Anders og Augusten

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 86 Nr. 274

Mon Joh Thomas aldrig mere vil skrive
til mig